Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 28/10/2021 a les 18:30

Marina Freixas: «'Difumina' és un cant al feminisme»

Entrevistem la jove artista igualadina sobre el seu debut discogràfic

Marina Freixas | Marta Pujol

La jove cantautora igualadina **Marina Freixas** debuta amb l'EP *Difumina* (autoeditat, 2021), una carta de presentació en què desamor i feminisme conflueixen, de la mateixa manera que ho fan la cançó d'autor i la música urbana. I precisament, conscient que fa els primers passos de la seva carrera musical, aprofita per explorar diferents estils i definir-se com una artista versàtil i eclèctica. En parlem amb ella.

Com et sents amb la sortida del teu primer EP?
Molta emoció! És impressionant veure com sorgeix un projecte amb cara i ulls a través d'una petita idea improvisada. El procés compositiu ha estat llarg, ja que després de fer la primera versió en van sorgir cinc de diferents [RIU]. Sempre componc amb el piano o la guitarra i arran d'aquesta primera idea en acústic, sorgeixen temes totalment diferents. "Déjalo" n'és un exemple: va néixer a guitarra amb quatre acords bàsics i va acabar essent una cançó d'estil lo-fi -sense perdre l'essència de calma-. El fet d'haver conegut el Jordi Rica i descobrir el món de la producció m'ha ajudat a obrir-me a altres estils musicals: per exemple, cançons que ara són hip-hop o electròniques van néixer com a balades. Ha estat una experiència única que m'agradaria repetir, perquè és curiós com vas aprenent coses noves a mesura que vas fent cançons, i com em puc trobar en altres gèneres i formes musicals.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=xFu--4X6VrY

Al disc hi combines la cançó d'autor 'més pura' ("No és imposible"), amb un estil més pop ("Sin miedo a las alturas"), la música més urbana i rapejada ("Difumina") o l'electrònica ("Detalles" o "Vida"). Hi ha algun estil amb què et sentis més còmode o que consideris que et defineixi més?

Sí, aquest EP és una mena de carta de presentació d'allò que puc fer i de la comoditat que sento en tots aquests estils musicals. Ara mateix no m'agradaria encasellar-me en un estil concret, ja que és justament amb aquest projecte que he començat a trobar-me i he après a innovar per no fer sempre el mateix. Tot i així, als directes sempre hi he anat amb el meu piano, i és també l'instrument amb què componc. És la meva estratègia de defensa, i on em sento més còmode i més puc arribar a despullar-me i ser jo mateixa.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=2wH3W-_h2AM

Tot el disc té certa foscor quant a temàtica, però no sense força: el desamor, la nostàlgia o la soledat planen l'àlbum, però no en un sentit de l''amor romàntic'...

La foscor... m'ha agradat molt aquest concepte. És veritat que certes cançons, per no dir totes, són molt nostàlgiques. L'amor i el desamor són emocions que m'inspiren a l'hora d'escriure una cançó. Qui no s'ha enamorat mai? Qui no ha patit per amor? Les persones ens envoltem d'amor: és un dels pilars fonamentals en el nostre dia a dia. En aquest disc parlo de fets, de situacions i de sentiments personals amb els quals crec que molta gent pot sentir-se identificada. Temàticament, l'EP va en *crescendo*: cada cançó explica un moment o una fase de la relació. I com bé apuntes, no m'identifico amb el concepte d'amor romàntic que intenten inculcar-nos des de petites, ni tampoc hi estic a favor. L'amor és cosa de dos, però també d'un mateix, ja que per poder donar amor has de saber-te'n donar a tu mateixa. L'amor propi, imprescindible en una relació, ha de ser una forma de viure. Jo me n'he adonat durant la composició d'aquest disc, perquè em parava a llegir les lletres i pensava: "que trist, que dur i que maco poder expressar el que sento a través de les cançons". Escrivint el disc he sentit que he pogut tancar una etapa de la meva vida i que m'he pogut expressar lliurement. Tot plegat em fa molt feliç.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=rHmUuPKGXwY

En són excepcions, però, les dues cançons en català: "Vida", que brinda per la vida, tot i que des de certa tristesa, i "No és impossible", una reivindicació feminista.

Cantar en català m'apropa més a casa, és la meva llengua materna i òbviament no deixaré mai d'escriure ni de cantar en català. A l'hora d'elaborar lletres en castellà, és veritat que ho faig des d'un lloc diferent, suposo que per influència de cantautors espanyols que he escoltat, com **Alice Wonder**, **Pablo Alborán** o **Andrés Suárez**, qui és un dels meus grans referents musicals. "Vida" és una cançó que vaig escriure durant el confinament, i com dius, suposa un cant a la bellesa de la vida, a aquelles coses que valorem poc, o valorem quan les hem perdut. "No és impossible" és una cançó que vagi escriure fa un parell d'anys, però que havia quedat amagada en un calaix. Durant el procés compositiu de *Difumina*, però, vaig pensar que encaixava perfectament al disc: aquest EP és un cant al feminisme i, "No és impossible" reflecteix perfectament la força de la dona valenta que pinta el seu món de lila.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=qOJSkGbspFw

Al disc col·labores amb Pol G, a "Déjalo". Com va sorgir?

Sí! El **Pol** i jo ens vam conèixer abans de començar a fer el disc, en un festival de músics emergents a Girona. Vam col·laborar junts en el concert i ens va agradar molt com empastaven les nostres veus. Durant la composició de "Déjalo" vaig veure necessària la col·laboració d'una veu masculina i vaig pensar que qui millor que el meu amic i company. El **Pol** és un gran artista i ens vam entendre molt bé durant la composició del tema: ell va escriure la seva part des del punt de vista d'un noi que força una relació amb la seva parella. Per això, "Déjalo" és també un tema feminista i reivindicatiu, ja que la figura femenina adopta el poder envers l'home i li diu tot allò que pensa i no li agrada, i té el valor de deixar-ho estar.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=u5620dLm0iY

A la producció, com comentaves al principi, has comptat amb Riica Beats. Com ha anat?

Han canviat molt les cançons a l'estudi de com les havies creat o imaginat?
El Riica és una de les millors persones que he conegut aquest any. El vaig descobrir a través d'un amic a qui també li fa les produccions, l'**Aitor Palacios**, qui me'l va presentar. Hem treballat moltíssim per tirar endavant el projecte i d'entre les seves idees i les meves ha nascut *Difumina*. Ha estat una experiència molt bonica i enriquidora. El Jordi m'ha ensenyat moltes coses que desconeixia i gràcies a la seva professionalitat m'he sentit com a casa. Jo li portava les primeres versions de les cançons, li explicava què volia fer o com volia fer-ho, i ell s'encarregava de reflectir-ho i millorar-ho. Estic molt contenta d'haver pogut treballar amb ell i vull seguir conservant-lo per futurs projectes.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=_qfIV7kIGPE
Com planteges els directes? La idea és anar amb banda?
Exacte! La meva idea és anar en format banda, de fet, ja tinc els músics avisats [RIU]. I també poder comptar amb en Riica com a productor a dalt de l'escenari per a la projecció de sons més moderns i beats des de la taula de so. La meva idea, per començar a presentar el projecte en directe, és amb piano, guitarres, bateria i veus. Tinc moltes ganes de començar aquesta aventura amb els meus músics!